

ורדה, בתו של אבי לבני ז"ל.

גדלנו בבית.....

גדלנו בבית עם גיבור. גדלנו בבית עם גיבור צנוע, אשר סיפוריו על האקסודוס התמקדו בישראל, בהיסטוריה ובעתידה של המדינה שלנו. הפרטים העסיסיים אודות בתי כלא, מנהרות סודיות ונסיעות של חצות במוניות, הוצאו ממנו לאחר שידולים רבים.

גדלנו עם אבא, שהרעיון שלו לגבי בילוי מתמצה בביקור בקהילות היהודיות באוזבקיסטן.

גדלנו בבית עם מוזיקה קלאסית, מוזיקה אירית, שירי עם מכל העולם ושירי השומר הצעיר בשלושה קולות מתנגנים ברקע.

גדלנו בבית עם אדם שאהב את אשתו כל כך, עד כדי סירוב לקבל מתנת שיוט חינם, אלא אם הציעו לו להזמין גם את אשתו.

גדלנו עם אבא, שהרעיון שלו לגבי בילוי היה להבריה ספרי עברית לברית המועצות שלפני הגלסנוס.

גדלנו בבית בו יכולנו להזמין כמה חברים שרצינו, לארוחה או לשבוע. אבא פשוט היה מברך אותם בנימוס, בבוקר, בעודו נתקל בשקי השינה שלהם בדרכו למטבח.

גדלנו בבית עם אבא שהרעיון שלו לגבי בילוי היה חיים בבית עם ארבעה ילדים, חמותו, אותה אהב מאוד, ארבעה חתולים, עשרים וחמישה אוגרים ושני צבים, בנוסף לכל אותם חברים בשקי השינה...

גדלנו בבית בו בכל יום עצמאות של מדינת ישראל, היינו נדחסים כולנו באוטו ונוסעים לנו יורק כדי להצדיע לישראל במצעד התמיכה, כי אבא אמר שחשוב שיספרו אותנו.

גדלנו בבית עם אבא ששימש כסגן מנהל בארגון ניו יורקי גדול, לבוש בחליפה ועניבה, ואז, בגיל 50, עזב הכול ועבר לקיבוץ כדי להיות מגדל עופות.

גדלנו בבית עם אבא שהרעיון שלו לגבי בילוי היה התנדבות במשך 25 שנים רצופות, אחת לשבוע, בבית התפוצות.

גדלנו עם אבא שחטף דלקת ריאות, מייקוסיס פנג'וייגיס, שבץ וחוליות שבורות, ועדיין, כשנשאל על ידי הרופאים בבית החולים: "מה שלומך", תמיד ענה: "מצוין!!"

גדלנו בבית בו אנו הילדים, היינו מתגלגלים מצחוק בקומה העליונה, לבושים בפיג'מה, בעוד בקומה התחתונה, בסלון, התקיים דיון רציני בנושא גידול חסה בדרום אמריקה.

גדלנו עם אבא ששימש כאבא נוסף ומאמץ לרבים אחרים (רות'אן, לובי, ג'יימי, ג'ודי, פולה, ג'סי, בקה, ג'וליה, פרומה, דבורה, קאת'י ועוד).

גדלנו בבית עם אדם שלמד כלכלה באוניברסיטת וורטון, למד אמנות בערבים והמשיך ללמוד ארכיאולוגיה באוניברסיטת תל אביב גם כשעבר את גיל 80.

גדלנו בבית עם אדם שצעק לטלוויזיה "GO GO GO GO" בזמן משחקי כדורגל.

אני כל כך שמחה שגדלתי בבית הזה. אבא, אבי, ארת'ור, ליבני, ליפשיץ, אליאס נתן קינצ'לר, תמיד תהיה הגיבור שלנו. אוהבים אותך אבא.

6 במאי, 2010, ורדה ליבני.

By Tamar, Avi's daughter:

I wrote this while watching over Dad in January in Meir Hospital after his stroke. I was told he had given up and I was to come home and help get his ass out of bed. When he heard I was on my way to visit him he said: "Well, I guess this vacation's over". And it was. He worked really hard for 6 more months. I read it to him after everyone left the grave. He was already in Jewish soil covered in flowers from friends and loved ones that will miss him dearly.

January 2010 3:30 AM

As I sit by your bed listening to you slowly breathe in and breathe out. I think of different conversations that we had. I remember stories that you told me of your Haganah days. Great and heroic stories. I remember the first time you asked Dani to carve the Thanksgiving turkey instead of you. And when you'd paid me a penny for every dandelion I picked out of the grass in Lawrenceville NJ. I also think of when I had a dilemma I came to you – you always cleared my distress by pointing out both sides of the matter. Stressing your point more by putting your thumb and forefinger together and saying "that's the way it's done BUM-BUM-BUM". I think of these things and feel so fortunate that you are my father- and can honestly say that you make me want to be a better person. From you I learned charity, compassion and tolerance. I have always looked up to you seeing you as a smart, kind and loving person- you have always been and always will be a hero in my eyes.

I know you had a difficult childhood and coming out the wiser for it- wanting to make this a better world for us. Leaving everything behind and setting an example to your friends and family by making Aliya because you believe that all Jews belong in Israel.

A few weeks ago we spoke on the phone, you told me to be ready, you told me to be prepared for the family – I told you it isn't your time and to keep on going. I see you now with my own eyes and realize that you have had enough, that you're tired.

This is the kind of dilemma I should bring to you – How do you prepare a family to say goodbye to makes them who they are – A Family. It's hard to let go and it's something that I don't want to do.

I prefer that you always be here as the hero, traveler, well read, kind, honest and loving Father that you've always been.

Dad !

אדמת ברקאי אוספת אותך היום בעצב ובאהבה אל חיקה. ימתקו לך רגבי עפרה ויהיו
חיך ומעשיך צרורים בצרור החיים, לנחמה ולתקוה. יהי זכרך ברוך.

Barkais' earth collects you today
in sadness and with love into her bosom.

May her soil be sweet unto you.

May your life and your doings be inscribed in the chain of life
with comfort and with hope.

Tamar